

Arrest

nr. 167 952 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 1 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, komt op 14 maart 1998 België binnen en vraagt op 2 april 1998 asiel aan. Op 20 april 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 22 oktober 1998 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker.

1.2. Op 26 januari 2000 dient de verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van de wet van 22 december 1999. Bij beslissing van 18 oktober 2001 wordt zijn verblijfssituatie geregulariseerd. Hij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat telkens wordt verlengd, en dit een laatste keer op 26 april 2005 tot 25 maart 2006.

1.3. Op 26 november 2004 wordt de verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van vier jaar wegens diefstal met geweld en verkrachting.

1.4. Op 17 december 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 10 augustus 2010 onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 29 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 29 april 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 27 juni 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7.1. Bij beslissing van 30 november 2012 wordt de verzoeker uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op dezelfde dag wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 140 962 van 13 maart 2015 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.7.2. Op 31 juli 2015 wordt de in punt 1.7. bedoelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. X.

1.8. Op 31 juli 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 1 oktober 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

(…)”

2. Over de rechtspleging

Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 180 125.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is onderbouwd als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling verplicht.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: “Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387: “Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Çonka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

*Op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM moet dus een individueel en grondig onderzoek plaatsvinden naar de gezondheidstoestand van verzoeker alvorens hem te verwijderen van het grondgebied en hem terug te sturen naar zijn land van herkomst waar hij mogelijk een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.*

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van verzoeker kan worden verwezen naar de argumentatie in het verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing tot ongegrond verklaren van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw., waaruit blijkt dat dit onderzoek niet voldoende is geweest:

- (begin citaat)-

A. De vordering van verzoeker

Verzoeker voerde aan dat hij geen toegang kan krijgen tot de noodzakelijke medische behandeling omwille van de stigmatisatie en discriminatie in zijn land van herkomst omwille van zijn transseksuele geaardheid.

In zijn verzoek tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. van 28 juni 2011 stelde hij:

“Dat verzoeker weggegaan is uit zijn land van herkomst, nu hij aldaar ernstig gediscrimineerd werd omwille van zijn geaardheid.

Door zijn homoseksualiteit en het feit dat verzoeker travestiet is, werd verzoeker in zijn land van herkomst niet aanvaard en liep hij bovendien zelfs een reëel risico achter tralies te belanden en nu de (homoseksuele) geaardheid in het land van herkomst een strafbaar feit is. (...)

Dat verzoeker bovendien HIV positief is.

Dat het doktersattest dat verzoekers voorlegt, melding maakt van het feit dat er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. (...)

Dat verzoeker in het land van herkomst geen toegang zal krijgen tot enige behandeling, temeer omwille van zijn transseksuele geaardheid.”

De bijgevoegde medische attesten vermelden o.a.:

“neurotische persoonlijkheid (...)

schuldgevoelens en zelftwijfels rond eigen geaardheid (...)

voelt zich permanent belaagd en bekeken (...)

verdere psychische hulp onontbeerlijk.”

(Medisch getuigschrift van 16 juli 2012 van Dr. B. (...))

“Feminisatie door hormoontherapie”

(Medisch getuigschrift van 24 juni 2011 van Dr. V. (...))

In het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van de beslissing inzake de aanvraag 9ter van 30 november 2012 gaf verzoeker opnieuw aan:

“Verzoeker is travestiet en homoseksueel. Hij is transseksueel, wat betekent dat hij als man werd geboren maar door het leven gaat als een vrouw.

Verzoeker volgde een hormoontherapie en kampt tot op vandaag met psychische problemen omwille van de spanning tussen zijn biologische geslacht en zijn beleefde geslachtsidentiteit. (...)

Verzoeker diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Hij meent dat hij in zijn land van herkomst, Ecuador, niet de nodige behandeling kan krijgen voor zijn ziekte, HIV-infectie en depressie omwille van zijn geaardheid en seksuele identiteit, en wenst daarom te worden gemachtigd tot verblijf in België. (...)

Aan het verzoek werden medische attesten gevoegd die aantonen dat dagelijkse en juiste medicatie ter bestrijding van het HIV-virus, psychische hulp en betaalbare, kwaliteitsvolle en bereikbare gezondheidszorg onontbeerlijk zijn voor verzoeker. (stuk 9 t.e.m. 11) Verzoeker meent dat deze voor hem niet beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst.”

Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier en de inhoud is dus gekend door verwerende partij.

B. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing, noch het medisch advies van 30 juli 2015 van Dr. B. (...) waarop de beslissing steunt (stuk 3), hult zich in volledig stilzwijgen over de seksuele geaardheid van verzoeker en de hiermee gepaard gaande stigmatisatie en discriminatie.

Over de toegankelijkheid wordt louter als volgt gemotiveerd:

“Ecuador heeft een van de beste gezondheidssystemen ter wereld. Artikel 67 van de Organieke gezondheidswet van 22 december 2006 bepaalt dat de nationale gezondheidsautoriteit in haar gezondheidsdiensten erop moet toezien dat de toegang tot en dat ook de beschikbaarheid van antiretrovirale geneesmiddelen en medicamenten tegen opportunistische infecties voor personen met HIV/AIDS gewaarborgd is. Het verslag over het rapport van Beijing en een tijdschrift gepubliceerd in 2012 bevestigen dat alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de (bijkomende) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. (Arrest RVV nr. 81574 van 23 mei 2012)”

Met geen enkel woord rept het medisch advies over de geaardheid van verzoeker en zijn ingeroepen problemen om toegang te krijgen tot de nodige medicatie en behandeling in Ecuador. In tegendeel, er wordt gesteld dat “er geen elementen in het dossier [zijn] die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong.”

C. De toepasselijke rechtsregels

Artikel 9ter Vw. vergt een individueel onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in het land van herkomst.

Dit volgt uit de bewoordingen van artikel 9ter Vw. zelf, dat stelt dat moet worden nagegaan of verzoeksters ziekte “een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In het bijzonder voorziet § 1, vierde lid dat “[de] beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

De memorie van toelichting bij artikel 9ter bepaalt dat “het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 36.)

Ook op grond van artikel 3 juncto 13 van het EVRM is een nauwkeurig en individueel onderzoek van een aanvraag in het kader van artikel 9ter Vw. vereist.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is ruimer maar omhelst ook artikel 3 EVRM, dat elke onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling verplicht.

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende: “Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

“Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt *Çonka* précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt *Gebremedhin* précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”

Vaststaande rechtspraak van Uw Raad en de Raad van State bevestigt dat in het kader van artikel 9ter Vw. moet worden nagegaan of een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. (Zie o.a. RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778)

Uw Raad bevestigde ook – zoals de Memorie van Toelichting duidelijk stelt – dat bij dit onderzoek persoonlijke omstandigheden van de aanvrager in rekening moeten worden gebracht. Zo niet, bestaat het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Persoonlijke omstandigheden omvatten volgens uw Raad onder meer de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland:

“Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dat een louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale en familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn.” (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.)

In het algemeen schrijft de motiveringsplicht voor dat de motieven van een beslissing kunnen worden gedragen door de elementen in het administratief dossier

Tot slot verplicht het zorgvuldigheidsbeginsel elk bestuur om een “beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.” (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13e druk, Brussel, 1994, p. 53)

Bij het onderzoek van een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw. moet dus rekening worden gehouden met individuele omstandigheden die de toegang kunnen bemoeilijken of onmogelijk maken.

D. De schending van deze rechtsregels in casu

In casu heeft verzoeker duidelijk aangegeven dat hij omwille van persoonlijke omstandigheden, nl. zijn transgendergeaardheid, geen toegang heeft tot de nodige behandeling in Ecuador.

Verzoeker heeft op deze manier aan zijn informatieplicht voldaan, die een onderzoeksplicht voor verwerende partij meebrengt. Zoals Uw Raad het stelt: “Met de informatieplicht in hoofde van de vreemdeling correspondeert een motiveringsplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het medisch contentieux veronderstelt dit een onderzoeksplicht waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken, indien nodig, moet overgaan tot alle noodzakelijke onderzoeken, teneinde volledig geïnformeerd te zijn over de medische situatie van de vreemdeling, de behandeling van zijn ziekte of pathologie in zijn land van herkomst en de toegankelijkheid van deze behandeling. (cfr. nr. 91.709 van 19 december 2000)”

Door de verzoekschriften en bijgevoegde medische attesten heeft het aangehaalde risico op een artikel 3 EVRM-schending een individueel karakter en werd het door verzoeker voldoende concreet en aanvaardbaar gemaakt opdat verwerende partij het risico diende te onderzoeken. (zie EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, 2011, § 359.)

Verwerende partij betwist deze geaardheid niet.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt echter niet dat er ook maar enig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke problemen inzake toegankelijkheid van de behandeling door verzoekers seksuele geaardheid.

In de bestreden beslissing wordt zijn geaardheid zelfs niet vermeld. In het administratief dossier bevindt zich MedCOI-informatie die de beschikbaarheid van antiretrovirale medicatie voor een transgender onderzoekt, maar dit document stelt uitdrukkelijk dat de toegankelijkheid niet werd onderzocht. (Zie BMA 6367, additional information on medication availability: “The information is limited to the availability of medical treatment, usually at a particular clinic/health institute, in the country of origin; it does not provide information on the accessibility of treatment.”)

Zonder enig onderzoek in verband met verzoekers geaardheid, stelt de arts-adviseur in zijn medisch advies dat “alle personen met HIV/AIDS gratis toegang hebben tot de antiretrovirale behandeling in Ecuador”.

Om tot deze conclusie te komen, verwijst verwerende partij in het medisch advies ten eerste naar een website met het verslag over het rapport van Beijing. (voetnoot 4) Ten tweede verwijst verwerende partij naar een tijdschrift gepubliceerd in 2012. (voetnoot 5) Bij consultatie van beide websites blijkt het om Spaanstalige bronnen te gaan, waarvan verzoekers raadsman, noch Uw Raad de inhoud kan nagaan. Op deze manier schendt verwerende partij de rechten van verdediging en de tegensprekelijkheid, die waarborgen dat een verzoeker, met bijstand van zijn raadsman, kennis moet kunnen nemen van de aangevoerde stukken en zich met kennis van zaken en op tegensprekelijke wijze kan verdedigen met betrekking tot de inhoud hiervan. Verzoeker, noch Uw Raad kan op deze manier bijvoorbeeld nagaan of de verschafte informatie betrekking heeft op transgenders en of deze op nauwkeurige en adequate manier heeft onderzocht of de behandeling voor AIDS voor hen beschikbaar is.

De bestreden beslissing vermeldt verder nog dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet zou kunnen werken en insinueert zo dat verzoeker de nodige financiële middelen kan vergaren op de Ecuadoraanse arbeidsmarkt en bijgevolg toegang heeft tot de nodige behandeling. Opnieuw doet verwerende partij echter geen enkel onderzoek naar de geaardheid van verzoeker. Het zijn niet de financiële middelen die door verzoeker als problematisch worden beschouwd, maar wel zijn geaardheid. Deze stelling van verwerende partij gaat dus opnieuw volledig voorbij aan de individuele situatie van verzoeker.

Bovendien kan de transgengeraardheid van verzoeker ook problemen veroorzaken voor zijn toegang tot de arbeidsmarkt, waardoor verwerende partij al helemaal geen rekening houdt met verzoekers individuele situatie en niet nuttig is.

Tot slot vermeldt verwerende partij nog dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het feit dat medicatie moeilijk kan verkregen worden, geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij verwijst hiervoor naar een arrest van Uw Raad, nl. het arrest nr. 81574 van 23 mei 2012.

Ook uit deze motivering blijkt niet dat er enig onderzoek gebeurde naar de individuele situatie van verzoeker en in het bijzonder zijn geaardheid. Het betreft een algemeen geformuleerde motivering die betrekking heeft op de invulling van artikel 3 EVRM. Hierbij moet ten eerste worden opgemerkt dat artikel 9ter Vw. breder is dan artikel 3 EVRM en dat een individueel onderzoek naar de (financiële) toegankelijkheid van de behandeling wel degelijk verplicht is in het kader van artikel 9ter Vw. (zie hierboven)

Bovendien geeft Uw Raad in het geciteerde arrest antwoord op het argument dat verzoekers met hun betoog lijken te willen aangeven dat de toegankelijkheid inhoudt dat het niveau van de gezondheidszorg vergelijkbaar moet zijn met de medische zorgen die hij in België krijgt en dat de medische verzorging kosteloos moet zijn. (punt 2.2.6) Op dit argument antwoordt Uw Raad dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is.

In casu is de financiële kost echter geenszins het betoog van verzoeker. Verzoeker heeft aangevoerd dat hij, hoe laag of hoog de kost ook mag zijn, geen toegang tot de medicatie en behandeling kan krijgen omwille van zijn geaardheid.

Ook dit onderdeel van de motivering van verwerende partij is dus niet dienstig.

Dat de stigmatisatie van verzoeker relevant is voor een aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. en dus moet worden onderzocht, werd overigens reeds door Uw Raad bevestigd in het arrest nr. 23.216 van 19 februari 2013:

“3.11. (...) De Raad stelt tevens vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin is ingegaan op het door verzoekster in haar punt 1.1 bedoelde aanvraag aangebracht stigma waar AIDS-patiënten onder te lijden hebben in Nigeria en evenmin heeft nagegaan welke gevolgen dit zou hebben voor haar toegangsmogelijkheden tot medische zorgen.

3.12. Doordat de gemachtigde van de minister in zijn beslissing aangaande toegankelijkheid van de behandeling voor de aandoeningen van verzoekster in Nigeria enkel verwijst naar “informatie” van de ambassade in Abuja, terwijl deze informatie niet afdoende is, minstens niet op vlak van de toegankelijkheid van de medische zorgen in Nigeria en door in zijn beslissing niet in te gaan op de specifieke individuele toegangsmogelijkheden van verzoekster tot de zorgen met inbegrip van niet-medische factoren, waaronder verzoeksters financiële mogelijkheden in het licht van “geen functionele sociale zekerheid” in Nigeria en het door verzoekster aangereikte stigma waar AIDS-patiënten onder te lijden hebben in Nigeria, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de materiële motiveringsplicht. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

Uit het bovenstaande blijkt dat verwerende partij geen (afdoende) onderzoek heeft gedaan naar de individuele omstandigheden van verzoeker, nl. zijn seksuele geaardheid, die de toegang tot de nodige medische behandeling in zijn land van herkomst mogelijks ernstig verhinderen.

Verzoeker voerde in zijn verzoekschrift en de bijgevoegde medische attesten eveneens aan dat hij kampt met psychologische problemen en hiervoor behandeling nodig heeft.

De voorgelegde medische attesten stellen o.a. als diagnose: “depressie, schuldgevoelens + zelftwijfels rond eigen geaardheid, PTSD, voelt zich permanent belaagd en bekeken (...)”. Als actuele behandeling geeft de behandelende arts op: “psychotherapeutische en psychiatrische begeleiding van min. 2 jaar”. Indien de behandeling wordt stopgezet, spreekt de arts van een “totale decompensatie”. Hij benadrukt dat “langdurige therapie nodig blijft” en “verdere psychische hulp onontbeerlijk” is. (Medisch getuigschrift van 16 juli 2012 van Dr. B. (...))

Over deze psychologische problemen stelt de arts-adviseur in het medisch advies van 30 juli 2015:

“Wat betreft de psychische klachten is er geen enkele concrete indicator die wijst op een ernstige psychiatrische stoornis. De beschreven symptomen zijn banaal, de behandeling miniem, er is geen regelmatige en frequente opvolging bij een psychiater en bovendien werd de betrokkene nooit gehospitaliseerd in een gespecialiseerde psychiatrische afdeling wegen ernstige psychiatrische

decompensatie. Gezien voorgaande kan dus geenszins gesteld worden dat een behandeling hier essentieel is.”

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij verzoeker zou hebben onderzocht om tot deze conclusie te komen.

Verwerende partij wijkt met deze stelling duidelijk af van de voorgelegde medische attesten, die een langdurige therapie noodzakelijk achten.

De arts-adviseur kan afwijken van de diagnose van de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift, maar moet dit dan wel motiveren. In casu is dit echter helemaal niet het geval. De arts-adviseur stelt louter dat de aandoening banaal is en dat er geen behandeling nodig is.

Nochtans is het standaard medisch getuigschrift een objectief element dat de ziekte en noodzaak aan behandeling vaststelt. Wanneer de arts-adviseur van verwerende partij daarvan afwijkt, dient hij hierover op zijn minst te motiveren en uit te leggen waarom een behandeling toch niet nodig is. Zo niet, zoals in casu, wordt geen zorgvuldig onderzoek gevoerd en schiet hij tekort in zijn motiveringsplicht.

In dit opzicht kan worden gewezen op de rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat de arts van verwerende partij voldoende moet motiveren indien hij een tegengesteld advies geeft dan de behandelende geneesheer. (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.947) De arts-adviseur van verwerende partij heeft een beoordelingsvrijheid, maar deze is niet onbegrensd. De aanvrager moet kunnen nagaan op welke gronden de beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente elementen niet worden aanvaard. (RvS 18 september 2003, nr. 224.723)

Ook Uw Raad evalueerde de beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur reeds in deze zin:

“Hoewel het de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer in het door de aanvrager voorgelegde standaard medisch getuigschrift, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot dit andersluidend oordeel komt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst, betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds in concreto beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Toegepast op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals geattesteerd in een aan de verweerder voorgelegd medisch getuigschrift, in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelend geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een adviserende functie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten. In casu gaat het om een standaard medisch getuigschrift opgesteld door een arts gespecialiseerd in de kinderpsychiatrie. Hoewel het op zich geen vereiste is dat de ambtenaar-geneesheer over eenzelfde specialisatie zou beschikken en hij wettelijk ook niet verplicht is om beroep te doen op een externe deskundige, mag van de ambtenaar-geneesheer die tot een conclusie komt die lijnrecht ingaat tegen het standpunt van een dergelijk gespecialiseerd geneesheer, wel worden verwacht dat hij in het licht van de vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift van 10 januari 2013, duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om te oordelen dat de aandoening – een psychose met volledig disfunctioneren waarvoor recentelijk een opname van vier maanden noodzakelijk was en waarvan de voorziene duur van de behandeling als onbepaald wordt geattesteerd en waar door de behandelend arts een blijvend risico op psychoses vermeldt alsook een toename van de psychotische

opstoten bij stopzetting van de behandeling - geen behandeling vereist, spontaan in gunstige zin evolueert en op het moment van het attesteren van het standaard medisch getuigschrift voorbij zou zijn. De Raad stelt echter vast dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt te verwijzen naar het standaard medisch getuigschrift van 10 januari 2013, dat zoals gezegd geen enkele feitelijke grondslag biedt voor de voormelde stelling in het advies. In dit advies wordt geen enkel element aangereikt voor het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening zonder behandeling is en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden, spontaan evolueert in gunstige zin én dat de aandoening op het moment van de attestatie overigens reeds voorbij was. Ook de stukken van het administratief dossier kunnen dit oordeel niet ondersteunen. De ambtenaar-geneesheer verwijst niet naar medische vakliteratuur, noch kan dergelijke literatuur teruggevonden worden in het administratief dossier. De ambtenaar-geneesheer licht op geen enkele wijze concreet toe op welke basis hij de duidelijke vaststellingen van de behandelend geneesheer naast zich neer legt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 19 september 2013 niet volstaan opdat de verzoekster zou kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische elementen en prognoses uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift - waarin met name wordt gewezen op een psychotische aandoening die een medicamenteuze behandeling vereist en waarbij bij stopzetting van de behandeling er een verdere psychotische ontwikkeling met een toename van opstoten kan zijn - niet worden aanvaard (cfr. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).” (RvV 24 maart 2014, nr. 121.375, punt 4.8)

In casu kan verzoekster niet begrijpen waarom de arts-adviseur van verwerende partij vindt dat geen behandeling nodig is, terwijl haar behandelende arts stelt dat dit wél noodzakelijk is en dit langdurig. Zonder behandeling zal verzoeker volgens zijn behandelende arts vervallen in “totale decompensatie”. Dit risico wordt in het erg medisch advies van verwerende partij op geen enkele wijze beoordeeld. De beslissing van verwerende partij vindt op geen enkele manier steun in het administratief dossier.

Hierdoor schendt verwerende partij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de voorschriften voor het onderzoek in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud in het eerste middel wordt uiteengezet.

- (einde citaat)-

Met de bestreden beslissing beveelt verwerende partij verzoeker om het grondgebied te verlaten en terug te gaan naar zijn land van herkomst Ecuador zonder een individueel en grondig onderzoek naar het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker. Daarom schendt verwerende partij bovenstaande wettelijke bepalingen.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 3 en 13 EVRM, artikel 9 ter Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, als algemeen principe van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet ingaat op de seksuele geaardheid en de daarmee gepaard gaande discriminatie en stigmatisatie.

De verzoekende partij meent dat artikel 3 EVRM dreigt te worden geschonden aangezien de mogelijke gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst niet werden onderzocht in functie van de geaardheid van de verzoekende partij.

De verzoekende partij zou het risico lopen om het voorwerp uit te maken van een discriminerende behandeling omwille van zijn homoseksuele geaardheid en zijn HIV-besmetting.

De verzoekende partij stelt vast dat het eerste middel integraal gericht is tegen de motieven van de beslissing d.d. 31.07.2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Het eerste middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan

worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “niet in het bezit (is) van een geldig visum”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen werd de bestreden beslissing op dezelfde dag genomen en op dezelfde dag aan de verzoeker betekend als de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij de tweede aanvraag van de verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoeker.

De verzoeker verwijst met betrekking tot zijn gezondheidstoestand trouwens naar de argumentatie die hij ontwikkelde in zijn verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij zijn tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, en waaruit volgens hem zou blijken dat dit onderzoek niet voldoende is geweest. Deze argumentatie werd evenwel door de Raad bij arrest nr. 167 951 van 23 mei 2016, waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de voornoemde beslissing inzake de machtigingsaanvraag van de verzoeker werden verworpen, als ongegrond afgewezen.

Aldus wordt een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit

voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding en de verzoeker de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig visum niet betwist, kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is onderbouwd als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 EVRM voorziet:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Onder deze bescherming vallen ook sociale relaties die een vreemdeling heeft opgebouwd tijdens zijn jarenlang verblijf in een gastland. Dit is vaststaande rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. O.a. in het arrest Maslov t. Oostenrijk stelt het Hof:

“Furthermore, the Court observes that not all settled migrants, no matter how long they have been residing in the country from which they are to be expelled, necessarily enjoy “family life” there within the meaning of Article 8. However, as Article 8 also protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity, it must be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8. Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant therefore constitutes an interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect (see Ünner, cited above, § 59).” (EHRM, Maslov t. Oostenrijk, 23 juni 2008, punt 63.)

In casu verblijft verzoeker sinds 1992 in België. Hij werd eerder gemachtigd tot verblijf om humanitaire redenen. Verwerende partij is ongetwijfeld op de hoogte van deze elementen.

Toch blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat er enig onderzoek gebeurde naar een mogelijke schending van bescherming van het privéleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM.

Het gaat in casu niet om een eerste toelating. Er moet dus worden nagegaan of er een inmenging bestaat in dit recht op eerbieding van het gezinsleven. Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht is immers niet absoluut. Paragraaf 2 voorziet namelijk uitzonderingen. Binnen de grenzen gesteld door dit lid is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan.

Dit impliceert dat de inmenging moet worden voorzien bij wet, moet zijn geïnspireerd door een door artikel 8 EVRM vermeld legitiem doel en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft, net zoals de overige bepalingen van het EVRM, te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t.

België, § 83.) Dit artikel primeert bovendien op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat verwerende partij rekening moet houden met het gezinsleven bij het nemen van verwijderingsbeslissingen.

Daarom is het de taak van de overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het privéleven van verzoeker. Hij wordt immers verplicht om het land te verlaten waar hij al meer dan 20 jaar woont en geïntegreerd is.

Verwerende partij had dus moeten nagaan of de inmenging aan de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM voldoet.

In het recent arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsmarge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).”

Door op geen enkele manier dergelijke evenredigheidstoets te hebben doorgevoerd en geen rekening te houden met het privéleven van verzoeker, schendt de bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen, als algemeen principe van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat er onvoldoende onderzoek is gebeurd naar de bescherming van het privéleven onder artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij stelt dat het geen eerste toelating betreft en er aldus moet worden nagegaan of er een inmenging bestaat in het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In casu weze het vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op sociale relaties die hij heeft opgebouwd tijdens zijn jarenlang verblijf in het Rijk.

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van artikel 8 EVRM noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook aannemelijk gemaakt.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat verzoekende partij voor het overige ook niet nader is ingegaan op de voorgehouden schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch op de voorgehouden schending van het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel. Evenmin is zij ingegaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst, doch impliceert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met de in dit artikel aangeduide belangen.

Uit de toelichting hierboven, en uit de mogelijkheid die de verzoekende partij heeft gehad om alle nuttige inlichtingen te verschaffen aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging nopens zijn medische en familiale toestand, blijkt alvast dat aan de voormelde verplichting is voldaan.

Verzoekende partij beperkt zich tot het uiten van theoretische beschouwingen, doch weerlegt deze vaststellingen geenszins.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.”

3.2.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat daaromtrent *supra*, onder punt 3.1.3.1., wordt gesteld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen reikt de verzoeker enkel elementen aan die wijzen op het bestaan van een privéleven in België. Hij stelt in het kader van zijn privéleven enkel dat hij sinds 1992 in België verblijft, dat hij eerder werd gemachtigd tot verblijf om humanitaire redenen en dat hij door de bestreden beslissing verplicht wordt om het land te verlaten waar hij al meer dan twintig jaar woont en geïntegreerd is. De beweringen dat de verzoeker sinds 1992 in België verblijft en dat hij geïntegreerd is, worden niet gestaafd met enig begin van bewijs en bovendien stemt de bewering dat hij sinds 1992 in België verblijft niet overeen met de tijdens zijn asielaanvraag van 2 april 1998 afgelegde verklaring dat hij op 14 maart 1998 België is binnengekomen. Voorts toont de verzoeker niet aan dat hij gedurende zijn lange verblijf in België contacten heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Aldus maakt de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet *in concreto* aannemelijk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Te dezen beroept de verzoeker zich op de hierboven, onder het punt 3.2.3.2.1., besproken elementen van zijn privéleven. In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling. Uit deze bepaling blijkt enkel dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. De verzoeker laat in het tweede middel evenwel na *in concreto* uiteen te zetten van welk kind het hoger belang diende te worden onderzocht, of waarin dit hoger belang dan wel zou bestaan. Hij voert tevens geen elementen aan die wijzen op het bestaan van een gezins- of familieleven in zijn hoofd. Evenmin voert hij in dit middel elementen aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.2.3.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN